

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

19) 1. behandling af lovforslag nr. L 154:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om friskoler og private grundskoler m.v. (Forældres udførelse af hjælp til børn i hjemmet m.m., tolkning ved sociale aktiviteter, udvidede beføjelser til Ankestyrelsen og de sociale nævn, borgerstyret personlig assistance, styrket indsats over for kvinder og børn på krisecentre m.v.).

Af velfærdsministeren (Karen Jespersen).
(Fremsættelse 28.03.2008).

Kl. 14:33

Forhandling

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Forhandlingen er åbnet.

Den første, der får ordet, er Venstres ordfører, og det er fru Ellen Trane Nørby.

Kl. 14:34

(Ordfører)

Ellen Trane Nørby (V):

Det her lovforslag er jo en opfølgning på den satspuljeaftale for 2008, som alle Folketingets partier på nær Enhedslisten er enedes om. Og fra Venstres side synes vi, at det her lovforslag rummer en lang række vigtige initiativer og tager nogle initiativer, som vil komme en lang række mennesker med særlige behov til gavn.

Et af de punkter, som L 154 er med til at sikre, er, at forholdene for plejefamilier bliver styrket, fordi vi stiller krav om, at plejefamilierne skal på kursus, sådan at vi sikrer, at der er en vis pædagogisk tilgang, og vi også sikrer, at der bliver stillet nogle krav. Det er noget, der helt sikkert vil være med til at løfte niveauet på det her område.

Et andet punkt, som L 154 indeholder, er en del omkring kvindekrisecentrene i Danmark. Og der kan jeg klart sige, at vi i Venstre simpelt hen ikke vil acceptere, at kvinder, der flygter på krisecenter med deres børn for at komme væk fra en voldelig ægtefælle, ikke føler sig sikre på krisecentrene eller oplever, at der er en uklarhed omkring deres retssikkerhed.

Der har i medierne det sidste halve år været en del sager fremme, hvor kvinder på krisecen-

tre har fået en noget hårdhændet behandling, fordi der har været uklarhed om, hvad deres retsstilling egentlig var. Det kan vi simpelt hen ikke acceptere i Venstre, fordi vi mener, at når man er kommet derud, hvor man på grund af vold og trusler flygter til et krisecenter med sine børn, skal der skabes ro og sikkerhed om situationen, og så skal der skabes en ro omkring den enkelte person, sådan at man igen har mulighed for at kunne genopbygge sin tilværelse for at få ro til at tænke nogle tanker om, hvordan man kommer videre i livet.

Vi ved også, at mange af de børn, som flytter med deres mødre på krisecenter, har oplevet, at moderens samlever har slået hende og måske også har slået dem selv. Derfor er det også en væsentlig del af lovforslag nr. L 154, at børn over 6 år kan tilbydes psykologhjælp, sådan at de også kan komme videre i livet uden alt for mange sår på sjælen og alt for meget ubearbejdet frygt.

L 154 sikrer også, at forældre med et handicappet barn fremover kan være med til at træne deres børn i hjemmet efter dokumenterbare metoder. Det har længe været et ønske for mange familier og mange forældre med handicappede børn, at de selv kunne være med til at tage mere ansvar for deres børns udvikling og for deres børns læring. Men det er også klart, at vi er nødt til at stille krav vedrørende tilsynet, og vi er nødt til at stille krav om den dokumenterbarhed, der må være i de metoder, der bliver anvendt, og det lægger L 154 meget klart op til.

L 154 er også i høj grad et svar på nogle af de mange sager, vi har set det sidste halvår, med omsorgssvigt over for nogle af de svageste grupper i vores samfund – over for beboere, der bor på lukkede bosteder, hvor der har været sager fremme om, at de er blevet direkte vanrøgtet og i hvert fald ikke har fået den behandling, man kan forvente, når vi taler om nogle af samfundets svageste grupper.

I mange af sagerne er det også kommet frem, at pårørende og tidligere medarbejdere forgæves har taget kontakt til kommunen og forsøgt at råbe myndighederne op, men at det er sket uden held. Derfor er det vigtigt, at vi med L 154 gør det muligt for Ankestyrelsen selv at gå ind i sager og tage sager op. Det betyder ikke, at kommunerne får frataget deres ansvar. Ansvar for at sikre vores svageste medborgere vil også fremover ligge i kommunerne, men det skal altid være sådan, at man har et sted at gå hen, hvis